

בית המשפט המחוזי במרכז-לוד

24 אפר 2018
43206-05-17

אריקה מזרחי ואח' נ' תינוקת בת 8 חודשים ואח'

חנה קיציס

השופטת

1. אריקה מזרחי
2. מדינת ישראל

מעוררות

ע"י עו"ד מאיה חדד ועו"ד אסף חבצלת פרקילטות מחוז ת"א -
אזרחי (בשם מעוררת 2)

- נגד -

1. פלונית (קטינה)
2. א.ד.
3. ש.ד.

משיבים

ע"י עו"ד אביעד ויסולי (בשם משיב 3)

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנתניה (כב' השופט א' ברגנר) מיום 27.3.17 (בתיק ת"א 14868-05-09), במסגרתו התקבלה תביעתן של המשיבות כנגד המערערות ונפסקו להן פיצויים בסך של 10,000 ₪ למשיבה 1 ובסך של 100,000 ₪ למשיבה 2.

2. המערערות 1 (להלן: "המערערות") עבדה כחוקרת אצל המערערות 2, משטרת ישראל (להלן: "המשטרה") בזמנים הרלוונטיים לאירוע נשוא הערעור; המשיבים 2 ו-3 הינם בני זוג והמשיבה 1 היא בתם הקטינה.

3. ביום 22.5.02 הוגשה לבית משפט השלום בירושלים בקשה להוצאת צו מעצר כנגד המשיבה 2 (להלן: "המשיבה"), עקב סירובה להתייצב לחקירה במשטרה. חקירת המשיבה התבקשה עקב מעצרו של המשיב 3, אשר באותה העת נחשד במעורבות בפרשה שנודעה כ"פרשת מחתרת בת עין" ולימים הורשע בגין חלקו בפרשה זו בעבירות של ניסיון לרצח ועבירות נשק, ונגזר עליו עונש מאסר של 15 שנים. ביום 23.5.02 התקבלה הבקשה להוצאת צו המעצר. בהמשך לכך הגיעו שוטרים לביתה של המשיבה ועצרו אותה כשעמה המשיבה 1, אשר באותה העת הייתה בת 8 חודשים (להלן: "התינוקת"). השתיים הוסעו ברכב, בלוויית שוטרים, לתחנת המשטרה במגרש הרוסים בירושלים. המשיבה נחקרה בתחנת המשטרה במשך כ- 5 שעות והתינוקת שהתה בתחנה כל העת. המשיבה נחקרה על ידי המערערות, כשבחקירה סייעו פקד שמואל פיאמנטה, אשר שימש כראש צוות החקירה של פרשת מחתרת בת עין, ורס"ל לילך שרף (השלושה יכוננו להלן "החוקרים").

4. בכתב התביעה נטען להתנהלות קשה מצד המערערות במהלך חקירת המשיבה והפעלת כוח בלתי הולם כלפיה וכלפי התינוקת. בין היתר נטען כי מעצר המשיבה היה שלא כדין, כי התינוקת הופרדה ממנה בכוח ובניגוד לדין, כי המערערות סטרה לה וכבלה אותה באזיקים לכיסא ללא צורך, כי המערערות אפשרה לגברים להיכנס לחדר בו הניקה את התינוקת וכי המערערות עישנה בפניה ובפני התינוקת על אף בקשות המשיבה כי תחדל מלעשות כן. עוד נטען כי במהלך החקירה צולמה המשיבה והדבר עולה כדי פגיעה בפרטיות. המשיבות יחסו למערערות עוולות של רשלנות, תקיפה, הפרת חובה חקוקה, כליאת שווא וכן טענו לפגיעה בפרטיות המשיבה.

5. המערערות טענו בכתב ההגנה כי המשיבה נחקרה על ידי המערערות בחשד לעבירה של אי מניעת פשע וביקשה לשמור על זכות השתיקה. המערערות אישרו כי במהלך החקירה המערערות אחזה בפניה של המשיבה ואף עישנה בחדר החקירות בנוכחות המשיבות וכי בשלב מסוים בחקירה נלקחה התינוקת בכוח מידי המשיבה ונמסרה לרס"ל שרף, למשך כשעה וחצי אך בהמשך התינוקת הוחזרה למשיבה על מנת שתניק אותה. המשיבה הניקה את התינוקת כאשר גבה אל הדלת, והמערערות ביקשה מכל חוקר שנכנס לחדר לצאת וכך היה. המשיבה שוחררה בסופו של יום מהמעצר ולא נקראה לחקירה נוספת ואף לא הוגש כנגדה כתב אישום על עבירה כלשהי.

6. הצדדים נחלקו באשר לנסיבות לקיחת התינוקת מידי המשיבה ואופן לקיחתה. המשיבה טענה כי החוקרים איימו עליה שאם לא תדבר בחקירה הם יקחו מידיה את התינוקת, וכי עקב התעקשותה לשמור על זכות השתיקה הוצאה התינוקת מידיה תוך שימוש בכוח. המערערות טענו מנגד כי המשיבה השתוללה והפריעה למהלך החקירה. כאשר הבחינו החוקרים כי המשיבה בהתנהגותה מסכנת את התינוקת, החליטו לקחת את התינוקת מידי המשיבה בכדי להגן עליה. בנוסף, נחלקו הצדדים באשר לשאלה האם המערערות סטרה למשיבה והאם היא השליכה מידי המשיבה ספר תהילים שאחזה בידיה.

7. עוד לפני שהוגש כתב התביעה, הורשעה המערערות בדין משמעתי לאחר שהודתה כי עישנה בחדר החקירות, וכי לא דאגה לנעול את דלת חדר החקירות כאשר המשיבה הניקה את בתה כך שהתאפשרה כניסת שוטרים גברים לחדר. עוד הורשעה המערערות בכך שפרסמה מקאמה במקומון ירושלמי אודות הפרשה מבלי שקיבלה היתר לכך ממפקדיה. **פסק דינו של בית המשפט קמא**

8. נקבע כי צו המעצר הוצא על בסיס חשד לביצוע העבירות הבאות: ניסיון לחבול בחומרי נפץ וקשירת קשר לביצוע פשע. נדחתה טענת המשיבים בעניין עצם המעצר בביתה של המשיבה והדרך בה הוסעו המשיבות לתחנת המשטרה בנימוק של הרחבת חזית. עוד נקבע כי השאלה, בה נחלקו הצדדים, האם המשיבה ניסתה להתחמק ממעצר - הינה שולית להליך.

9. בית המשפט קמא בחן את גרסאות הצדדים באשר לסיבה בגינה הופרדה התינוקת מהמשיבה, ובסופו של יום ביכר את גרסת המשיבה על פני גרסת המערערות. בית המשפט קמא לא נתן אמון בגרסתו של העד פיאמנטה והתרשם כי עדותו מתחמקת. עוד הביא בחשבון את העובדה כי לגרסת המערערות בדבר השתוללות המשיבה בחדר החקירות אין כל תיעוד וכל תמיכה בטופס חקירת המשיבה. בנסיבות אלו בא בית המשפט קמא לידי מסקנה כי יש להעדיף את גרסת המשיבה,

אותה מצא כברורה ועקבית. כמו כן קיבל בית המשפט קמא את גרסת המשיבה כי המערערת סטרה לה וכי השליכה מידיה את ספר התהילים בו אחזה.

10. נקבע כי המשיבים הוכיחו את העוולות הבאות:

. תקיפה (התקבלו טענות המשיבה כי המערערת אחזה בפניה, סטרה לה, עישנה בנוכחות המשיבה והתינוקת והוציאה את התינוקת מידיה בכוח ומתוך מטרה פסולה).

. הפרת חובה חקוקה (מעצר המשיבה בניגוד להוראות חוק המעצרים, התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), הפרת סעיפים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וסעיפים שונים לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), כאשר התינוקת הופרדה מהמשיבה, כאשר המשיבה נכללה במהלך החקירה, ועוד).

. רשלנות: נקבע כי המערערות התרשלו ביחס לתינוקת באופן בו הופרדה מהמשיבה עד כדי סיכון חייה וזאת כאשר המערערות הפרו את הנוהל הפנימי של המשטרה, חטיבת החקירות, מס' 03.300.037 "הטיפול המשטרתי בקטנים מתחת לגיל 12", אשר סעיף 5 לו מתייחס ל"ילדים קטנים, לרבות פעוטות, שהגיעו לתחנה יחד עם הוריהם שנעצרו" (להלן: "הנוהל המשטרתי"). ביחס למשיבה נקבע כי המערערות התרשלו בגין החזקתה במעצר ובגין הפרדת התינוקת מידיה, וגם תקיפתה כמתואר לעיל היא בגדר מעשה רשלני שכן חוקר משטרה סביר לא היה נוהג באופן זה; עוד נקבע כי כבילת המשיבה לכיסא נעשתה ללא הצדקה עניינית ולצורך הפעלת לחץ על המשיב 3 בחקירתו בשב"כ. מעשה זה כמו גם השלכת ספר התהילים והעישון בחדר החקירות אף הם מהווים הפרה של חובת הזהירות.

. כליאת שווא - בגין לקיחת התינוקת בכוח מידי המשיבה והחזקתה בידי רס"ל שרף עד שהוחזרה למשיבה, בניגוד לנוהל המשטרתי. נקבע כי בנסיבות העניין לא ניתן לראות הגנה בסעיף 27 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין").

. זכות השתיקה - המערערת עוולה כלפי המשיבה והתינוקת כאשר ניסתה להשפיע על המשיבה להשיב לשאלות שנשאלה ולא אפשרה לה לממש את זכות השתיקה.

11. נדחו טענות המשיבה לרשלנות המערערת בכך שאפשרה לשוטרים להיכנס לחדר בו הניקה, וצילומה במהלך החקירה. עוד נקבע כי העילה לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, התיישנה.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

12. כיוון שהמשיבות לא הגישו חוות דעת רפואיות ולא טענו כי נגרמה להן נכות, נפסקו להן פיצויים בגין כאב וסבל בלבד, לתינוקת נפסק פיצוי בסך 10,000 ₪, ולמשיבה נפסק פיצוי בסך 100,000 ₪. בית המשפט קמא התרשם כי ההתנהלות המערערת גרמה למשיבה לסבל רב במשך כ-5 שעות, סבל פיזי ובעיקר נפשי בגין חוסר האונים למול הפעלת הכוח כלפיה על ידי החוקרים, ובמיוחד כשבתה התינוקת נקרעה בכוח מידיה.

13. תביעת המשיב 3 נדחתה מאחר שהוא לא מסר עדות ובסיכומי המשיבים צוין כי הוא ויתר על הוכחת נזקיו. **טענות המערערת**

14. אף אם חל שינוי בסעיף העבירה שיוחס למשיבה אין בכך לבסס את המסקנה כי לא התקיימה הצדקה למעצר, כל עוד מדובר בעבירה בת מעצר ולא תש כוחה של עילת המעצר. על כן הקביעה כי המעצר אינו חוקי שגויה.

15. הקביעה כי לא היה מקום להמשך חקירת המשיבה בשל שמירתה על זכות השתיקה אינה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין לפיהן זכות השתיקה מהווה שטר ושובר בצדו. הקביעה כי לא היה טעם בהמשך המעצר אינה עולה בקנה אחד עם הוראות הפסיקה לפיה שתיקת חשוד יש בה כדי להאריך את משך החקירה.

16. בית המשפט קמא לא התייחס לנזק הראייתי שנגרם למערערת, כאשר התביעה הוגשה יומיים לפני חלוף תקופת ההתיישנות.

17. בית המשפט קמא שגה עת נתן אמון מלא בעדות המשיבה ודחה באופן קטגורי את עדויות המערערת. פסקי הדין עליהם התבסס בית המשפט קמא אינם תומכים בהכרח בתזה המשפטית שהובאה על ידו; קביעתו כי התמוטטה גרסת המערערת אינה נכונה והיה עליו לבחון את אי ההתאמות על רק מכלול הראיות והנסיבות; ה"סדקים" עליהם הצביע בית המשפט קמא אינם "סדקים" ואין בהם להביא לדחיית גרסת המערערת או לקבל את גרסת המשיבה.

18. בית המשפט קמא שגה באופן בו קבע ממצאי מהימנות ועובדה, ודרך פעולתו משנה סדרי בראשית. על המשיבות מוטל הנטל להוכיח תביעתן עד תום, הוטל עליהן נטל מוגבר והן לא עמדו בו.

19. בית המשפט קמא שגה בהצביעו על שלושה סדקים בגרסת המערערת: באשר לסדק הראשון קבע בית המשפט קמא כי המניע להפרדה בין התינוקת למשיבה היה ביצוע החקירה אך המדובר במסקנה שגויה אשר יש מקום להתערב בה שכן המערערת נאלצה לעשות כן בשל התנהגות המשיבה. באשר לסדק השני, נקבע כי תשובותיו של פקד פיאמנטה אינן ראויות, ונמצאו סתירות בגרסאות עדי המערערת. יש לבחון סתירות אלו על

רקע השיהוי הרב בהגשת התביעה, כאשר זו הוגשה ערב התיישנותה וכאשר עדויות עדי המערערות נשמעו בחלוף 14 שנים מקרות האירוע; כאשר לסדק השלישי, נקבע כי טענות עדי המערערות באשר להשתוללות המשיבה אינן נזכרות בטופס החקירה ולא נרשם כל מזכר בעניין בזמן אמת. בעניין זה נתן בית המשפט קמא משמעות שגויה להיעדר הפרטים בטופס גביית ההודעה מהמשיבה, שכן אין חובה על הרשות החוקרת לתעד כל תג ותג וחובת התיעוד מולאה כדין על ידי מזכרי רס"ל שרף. עדויות החוקרים בעניין זה ניתנו בסמוך לאירוע ויש לראות בהן עדות מזמן אמת.

20. בית המשפט קמא שגה עת קיבל את עדות המשיבה חרף השינויים בגרסתה והסתירות בעדותה.

21. בית המשפט קמא התעלם מהמזכרים בתיק מח"ש ביחס לפניית מח"ש למשיבה באשר לבדיקת פוליגרף, תיעוד השומט את הקרקע תחת גרסת המשיבה.

22. בית המשפט קמא שגה בקביעתו כי השאלה האם המשיבה ניסתה לברוח הינה שולית, שכן בעצם ההתחמקות יש להגביר את החשדות ובפרט כשעילת המעצר הייתה שיבוש חקירה.

23. בית המשפט קמא שגה כשנמנע מלהתייחס לחזקה הראייתית בהימנעות המשיבים מהבאת עדים.

24. עדות המשיבה הינה עדות יחידה של בעלת דין המעוניינת בתוצאות המשפט ויש קושי ליתן בה אמון לאור ראיות חפציות השומטות את הקרקע מטענותיה וחזרתה מעדותה בתצהירה.

25. בית המשפט קמא שגה בקבעו כי הוכחה עילת הפרת חובה חקוקה ביחס להוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הפרת חובה כללית בחוק יסוד אינה מהווה בסיס לקיומה של עוולת הפרת חובה חקוקה.

26. בית המשפט קמא שגה בקבעו כי העישון בחדר החקירות מהווה רשלנות ותקיפה.

27. בית המשפט קמא שגה בקביעת סכומי הפיצוי.

28. בית המשפט קמא שגה בקביעתו כי הודיית המערערת בעבירות שיוחסו לה בהליך המשמעת הינה ראיה לכך שלא סברה שיש לה הרשאה חוקית בעניין המעצר והחקירה, שכן הודאתה אינה קשורה לטענות בדבר חוקיות המעצר ולהחלטה להוציא את התינוקת מידי המשיבה.

29. בית המשפט קמא שגה בפרשנותו לנוהל המשטרתי, שכן הנוהל מתייחס לאיסור להכניס קטין לתא מעצר בעוד שהמשיבה שהתה בחדר החקירות

ולא בתא מעצר. בנוסף, התקיימו נסיבות המצדיקות את הפרדת התינוקות מהמשיבה מאחר שהאחרונה סיכנה את התינוקות. **טענות המשיבים**

30. על פי ההלכה הפסוקה ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאים עובדיים ובקביעת מהימנות ותתערב בקביעות מסוג זה רק במקרים חריגים.

31. טענות המערערות באשר לחוקיות המעצר מהוות דיון אקדמי שכן פסק דינו של בית המשפט קמא מבוסס על התעללות המערערת במשיבות.

32. בעת המעצר המשיבה לא הייתה חשודה באיזו מן העבירות שצוינו בצו המעצר והיא אף לא הובאה בפני בית המשפט בהקדם האפשרי בהתאם להוראות הצו. משכך, המעצר בוצע בניגוד לצו המעצר ומדובר במעצר שווא המהווה פגיעה חוקתית לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ומזכה בפיצוי.

33. יש לדחות את טענת המערערות באשר לגובה הפיצוי שנפסק למשיבות. בפרט אמורים הדברים באשר לסכום הפיצוי שנפסק לתינוקות, שכן מדובר בסכום נמוך משמעותית מהפיצויים הסבירים שנפסקים בגין עוולת כליאת שווא. דיון ממצאי עובדה וקביעת מהימנות

34. המערערות טוענות כי שגה בית המשפט קמא משנתן אמון בעדות המשיבה בהתבסס על שלושה סדקים לכאוריים בגרסת המערערות. עוד מצביעות המערערות על פגמים בעדות המשיבה, שהינה עדות יחידה של בעל דין. יש לדחות טענות אלו. סעיף 54(2) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 קובע כדלקמן: "**פסק בית משפט במשפט אזרחי באחד המקרים שלהלן על פי עדות יחידה שאין לה סיוע, והעדות אינה הודיית בעל דין, יפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות זו; ואלה המקרים: ... (2) העדות היא של בעל דין או של בן-זוגו, ילדו, הורו, אחיו או אחותו של בעל דין;**" אין מניעה לבסס את פסק הדין על עדות יחידה ובלבד שבית המשפט ינמק את פסק הדין באופן שהנמקה זו מאפשרת ביקורת של ערכאת הערעור (יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי, 1434-1435 (2009)). בית המשפט קמא בחר להעדיף את גרסת המשיבה, תוך שפירט את הטעמים אשר הניעו אותו לקבל את עדותה. בית המשפט קמא קבע כי גרסת המשיבה נתמכת בסתירות בגרסאות עדי המערערות העולות מתוך המזכרים (וליתר דיוק בהעדרה של גרסת המערערות מן המזכרים שנרשמו בזמן אמת) ומהעדויות במח"ש ופירט בהרחבה סתירות אלו, ואף נתמכת במכתב שהמשיבה כתבה לאחר שחרורה מן המעצר, בו ביום ובעדותה הסדורה, העקבית והברורה שלא נסתרה ולא הופרכה. מנגד, עדויותיהם של עדי המערערות נמצאו לא ברורות, לא עקביות, סותרות ומתחמקות ומשכך גרסתם נדחתה. בהתאם לכך נקבע כי גרסת המשיבה לאירועים שאירעו במהלך החקירה ועד לשחרורה הינה הגרסה הנכונה. קביעה זו הינה קביעה

עובדתית, וערכאת הערעור לא תטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, המתרשמת באופן בלתי אמצעי מהראיות המוגשות בהליך ומהעדים המופיעים בפניה, אלא במקרים חריגים (ע"א 6235/15 חלאק נ' כריים (15.2.2017) והאסמכתאות הנזכרות שם). בית המשפט קמא התרשם מהעדים שהעידו בהליך ומהראיות שהוצגו בפניו וקביעותיו נומקו כדבעי, ולא מצאתי כי יש מקום להתערב בממצאים שנקבעו על ידו.

35. אני דוחה את טענת המערערות כאילו קביעת בית המשפט קמא כי ההפרדה בין התינוקת למשיבה הייתה גם לצורך ביצוע החקירה, הינה מסקנה שגויה אשר ניתן להתערב בה; בית המשפט קמא עמד באריכות על הסתירות שנפלו בגרסאות עדי המערערות ועל הסתירות העולות מן המזכר שנרשם בזמן אמת לבין הגרסה שנמסרה במח"ש, ואין מקום לחזור על הדברים. אני מקבלת את הטענה כאילו בתחילה הוצע למשיבה למסור את התינוקת במטרה להקל על התינוקת ולחסוך ממנה את מעמד החקירה, ומשסירבה המשיבה להצעה זו אפשרו לה להיחקר ביחד עם התינוקת. לנימוקי בית המשפט קמא אוסיף כי המשיבה נעצרה בשעה 14:30 לערך, ועל פי תצהירה של המערערות במהלך הנסיעה היא המליצה לפקד פיאמנטה לפנות לפקידת הסעד בעניין התינוקת. בשעה 14:30, עוד לפני שהגיעה המשיבה לתחנת המשטרה, פנה פיאמנטה לפקידת הסעד הארצית בבקשה לקבל סיוע בעניין המשיבה שנעצרה ביחד עם הבן שלה (נספח ב' לתצהירו) (הטעות במקור). מכאן יש ללמוד כי פיאמנטה ידע על הנוהל בעניין עצור המגיע עם קטין לתחנה ורצה לפעול על פי הנוהל המשטרתי וזאת עוד לפני שהתחילה החקירה. היה מקום כי פיאמנטה ירחיב בתצהירו אודות פניה זו ויסביר מה גרם לו לפנות לפקידת הסעד עוד לפני שהתחילה החקירה ומשלא עשה כן המסקנה היא כי שאלת ההפרדה עלתה מלפניו כצורך חקירתי מבלי קשר להתנהלות המשיבה.

36. גם הנימוקים הנוספים שנזכרו בפסק דינו של בית משפט קמא (הסדק השני והשלישי) מקובלים עלי ואין מקום להתערב בנימוקים אלו; בית המשפט קמא שמע את עדותו של פקד פיאמנטה, סבר כי זו אינה משכנעת ונימק מסקנתו זו. בית המשפט קמא גם הצביע על העובדה שבמזכר של רס"ל שרף מיום האירוע כמו גם בפרוטוקול החקירה אין כל תיאור של השתוללות המשיבה, אשר הביא את המערערות למסקנה כי יש להוציא את התינוקת מיד המשיבה. אדרבא, מהמזכר עולה כי רס"ל שרף נכנסה לחדר החקירות במטרה לקחת את התינוקת ואז התנגדה לכך המשיבה בכוח. גם אני סבורה כי התנהגות כה חריגה של אם כלפי תינוקה, הייתה מוצאת ביטוי כלשהוא במזכר או בפרוטוקול החקירה, וחסרונו - מחזק את גרסת המשיבה.

37. המערערות מצביעות על סתירות בעדותה של המשיבה, סתירות אלו מתייחסות לשאלת ביצוע בדיקת פוליגרף ולשאלה האם הופרעה במתכוון פרטיותה של המשיבה בעת שהניקה את בתה. איני סבורה כי יש בסתירות אלו כדי להביא לקריסת מכלול עדותה של המשיבה, בפרט כאשר במחלוקת העיקרית בין הצדדים, קרי האירועים שאירעו בחדר החקירות, לא הצביעו המערערות על סתירות. עוד טוענות המערערות כי המשיבה לא העידה מטעמה עדים רלוונטיים ובית המשפט קמא התעלם מעובדה זו ומהחזקה הראייתית כתוצאה מאי העדת עדים אלו. המשיבה ויתרה על עדותו של עו"ד ורצברגר אשר ייצג אותה ואף הגיע לתחנת המשטרה בעת המעצר, על אף שהוגש תצהיר מטעמו ואף לא זימנה לעדות את בעלה. גם טענה זו יש לדחות; בעלה של המשיבה שהה במעצר במועד החקירה ועדותו הינה עדות שמיעה ולא היה בה כדי לסייע לגילוי האמת. באשר לעו"ד ורצברגר, מפרוטוקול הדיון עולה כי המשיבה זימנה אותו לעדות והוא לא התייצב לדיון שנקבע מטעמי בריאות ומשנעדר גם מהדיון הנוסף שנקבע נאלצה המשיבה למשוך את תצהירו.

38. לסיכום, בית המשפט קמא שמע את העדים ובחן לעומק את הראיות שהובאו בפניו על סמך התרשמותו הבלתי אמצעית מעדי המערערות ומעדות המשיבה, ומאופן הופעתם בפניו קבע ממצאי עובדה וממצאי מהימנות. במלאכה זו אין מקום להתערב, ולא הוכחו בפני אותן נסיבות חריגות המאפשרות להתערב בקביעות מעין אלו: "בדבר סמכותה של ערכאת הערעור כבר סותתו אבני דרך. בידוע הוא, כי סמכותה של ערכאת הערעור מוגבלת לחלקה הקנויה לה, חלקת ההיסקים המשפטיים ואין היא נוהגת לחרוג ממנה ולפלוש לחלקה שאינה נתונה לה, חלקת הקביעות העובדתיות, אלא בנסיבות חריגות בלבד. לערכאת הערעור אין נגיעה בעיצוב הבסיס העובדתי גופו. דבר זה נעשה בערכאה הראשונה. בית-משפט לערעורים לא יהיה מוכן להתערב בקלות במימצאי עובדה של בית-משפט קמא, כאשר על בסיס מימצאים אלה הטביעה הערכאה הראשונה את חותם הכרעתה ולמימצאים אלה יסוד ושורש בחומר הראיות" (ע"א 558/96 חברת שיכון עובדים בע"מ נ' רוזנטל, פ"ד נב(4) 563 (1998)).

39. לאחר שעמדתי על הקביעות העובדתיות אבחון את העוולות השונות שנקבעו בפסק הדין. עוולת הרשלנות ועוולת התקיפה

40. תפקידה של המשטרה בהתאם להוראות פקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, לעסוק "במניעת עבירות ובגילויין, בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדיון, בשמירתם הבטוחה של אסירים, ובקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש" (סעיף 3). בצד הסמכויות שהוענקו למשטרה כפופה היא גם לחובת הזהירות. על היקפה של חובה זו עמד בית המשפט העליון

בע"א 3580/06 עזבון יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה 89 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה (21.3.2011) (להלן: "עניין עזבון יוסף"): "בצד סמכויותיה וחובותיה הנרחבות, כפופה המשטרה גם לחובת זהירות בנזיקין (ע"א 429/82 מדינת ישראל נ' סוהן, פ"ד מב(3) 733, 739 (1988) (להלן: ענין סוהן)). חלה עליה חובה מושגית וקונקרטית לנקוט אמצעי זהירות סבירים בהפעלת סמכויותיה, כדי למנוע גרימת נזק לפרטים או לגופים העלולים להינזק מפעולותיה. בשונה מסמכויות המשטרה בקביעת סדרי עדיפויות וקדימויות בביצוע משימות משטרתיות – שהן ענין של שיקול-דעת רחב וקביעות שבמדיניות, ביצוע המשימות המשטרתיות הקונקרטיות, ובהן חקירות חשודים והנעת ההליך הפלילי, נוגע בעניינים ספציפיים ובגורמים ספציפיים, המהווים מושא לפעולה המשטרתית. הפעולה המשטרתית הקונקרטית מקימה חובת זהירות מושגית וקונקרטית של הגורם המשטרה כלפי מושא הפעולה המשטרתית (ענין וייס, בעמ' 181). על תפקידה של המשטרה, וחובת הזהירות המוטלת עליה, עמדתי בפרשה אחרת, הנוגעת אף היא לסמכויות חקירה: "המשטרה, בהפעילה סמכויות חקירה על נחקרים, פועלת במסגרת סמכותה השלטונית. היא מבצעת פונקציה שלטונית-סטטוטורית, אשר נועדה לאכוף על הציבור את נורמות ההתנהגות הראויות המוגדרות בדין הפלילי. היא מבצעת תפקיד שנועד להגן על שלום הציבור ובטחונו, ובמסגרת זו עליה לאסוף ראיות בעניינו של אדם הנחשד במעורבות בעבירה פלילית. ... ניהול חקירה פלילית, תוך החזקת הנחקר במשמורת, מצמיחה חובה מושגית עקרונית על המדינה לדאוג לשלומם של נחקרים, הן בהיבט הפיזי והן בהיבט הנפשי" (ע"א 4241/06 לוי נ' מדינת ישראל-משטרת ישראל, פסקאות 4-5 לפסק דיני ([פורסם בנבו], 12.3.2009) (להלן: ענין לוי נ' משטרת ישראל))."

41. על המערערת חלה חובת זהירות מושגית וקונקרטית כלפי המשיבה והיה עליה לנקוט אמצעי זהירות סבירים בהפעלת סמכויותיה. בהפעילה את סמכות החקירה היה על המערערת לאזן בין שני אינטרסים מתנגשים: מחד הרצון להגיע לחקר האמת, והאינטרס הציבורי לגלות ולמנוע את העבירות נשוא החקירה בפרט נוכח מהות החשדות החמורים שיוחסו למשיבה ואף למשיב 3, ומנגד החובה להגן על המשיבה ולשמור על כבודה וזכויותיה הבסיסיות גם במהלך החקירה והמעצר.

42. אף אם ימצא כי פעולת המערערת הייתה שלא כדין עדיין יהיה על בית המשפט לבחון האם הפרה זו הייתה גם רשלנית ובלתי סבירה. לא כל טעות בשיקול הדעת משמעה רשלנות ויש צורך לבחון את מכלול הנסיבות ואת חומרת הפגיעה לעומת סבירות פעולת המשטרה. התרשלות המערערת תיבחן על פי סטנדרט אובייקטיבי - עקרון הסבירות - הנבחן בנסיבותיו

הקונקרטיות של כל מקרה (ע"א 4584/10 מדינת ישראל נ' שובר
(4.12.2012)).

43. בית המשפט קמא קבע כי המערערת כשלה ביישום האיזון המתבקש ובכך
הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה. להלן יבחנו קביעות אלו בהתאם
לעקרונות שפורטו לעיל.

44. עוולת התקיפה - סעיף 23 (א) לפקודת הנזיקין קובע כך: "תקיפה היא
שימוש בכוח מכל סוג שהוא ובמתכוון, נגד גופו של אדם ע"י הכאה, נגיעה,
הזזה, או בכל דרך אחרת בין במישרין ובין בעקיפין, שלא בהסכמת
האדם...". לעוולה זו שלושה יסודות: (1) יסוד עובדתי: שימוש בכוח מכל סוג
שהוא; (2) נסיבות: שלא בהסכמת האדם; (3) יסוד נפשי: במתכוון. היסוד
הנפשי הנדרש בעוולת התקיפה הוא ב"מתכוון", המזיק פועל בכוונה כאשר
הוא צופה את התוצאה מפעולתו ואף חפץ בהתרחשותה של תוצאה זו
(רע"א 1272/05 כרמי נ' סבג (2.12.2007)). בית המשפט קמא מצא כי
המערערת תקפה את המשיבה עת אחזה בפניה ובהמשך כאשר סטרה לה
וכן מצא כי תקפה את המשיבה והתינוקת כאשר עישנה בנוכחותן, גם
מסקנות אלו יבחנו להלן. **מעצר המשיבה**

45. בית המשפט קמא לא מצא פסול במעצר המשיבה בביתה ובאופן בו הובאה
לתחנת המשטרה. בתחילת החקירה הוזהרה המשיבה כי היא חשודה
בעבירה של אי מניעת פשע בכך שהייתה שותפת סוד לפיגוע שתכנן בעלה
לבצע ביום 29.4.02. בית המשפט קמא סבר כי בשלב בו הסתבר
למערערת שהמשיבה לא תיחקר על חשד לביצוע העבירות שביססו את
בקשת המעצר בעניינה כי אם על עבירה אחרת, לא הייתה הצדקה להמשך
מעצרה וניתן היה לחקור אותה כמשוחררת. נראה בעיני כי בית המשפט
קמא נתפס לכלל טעות בעניין זה.

46. בבקשה לצו המעצר צוין בשורת פרטי העבירה "נסיון לחבול בחומרי נפץ",
בשורת סעיף האישום "קשירת קשר לביצוע פשע 499 לח.ע 77" ובשורת
עילת המעצר "שיבוש הליכי חקירה". עוד צוין כי המשיבה מסרבת להזמנות
שניתנו לה להתייצב במשטרה, והבקשה נתמכה בהצהרתו של רס"ר צ'יקו
לוי לפיה ניסיונות לזמן את המשיבה לחקירה לא צלחו. בהחלטתו של כב'
השופט סולברג בבקשה נקבע כי: "לאור הנסיבות כמתואר בבקשה ובחומר
החקירה שהובא לעיוני אתמול ושלשום - כמבוקש". בצו המעצר צוינו פרטי
האשמה כדלקמן: "נסיון לחבול בחומרי נפץ; קשירת קשר לבצוע פשע".

47. בעוד שהבקשה להוצאת צו המעצר לצורך חקירת המשיבה התבססה על
חשדות כנגדה ביחס לעבירות של ניסיון לחבול בחומרי נפץ וקשירת קשר
לביצוע פשע, בפועל נחקרה המשיבה בחשד לעבירה אחרת של אי מניעת

פשע. לבית המשפט קמא הוגשו 2 הודעות שנערכו על ידי המערערת. ההודעה הראשונה נערכה בשעה 15:30 וממנה עולה כי המשיבה נשאלה 3 שאלות, אך שמרה על זכות השתיקה והתפללה בקול רם והמערערת התרשמה כי אין באפשרותה להמשיך בחקירה. ההודעה השנייה נערכה בשעה 20:10 וממנה עולה כי המשיבה נשאלה שאלה אחת בקשר לחקירה ו-2 שאלות על מידת הבנתה לתוצאות שתיקתה, אך המשיכה לשמור על זכות השתיקה ולהתפלל בקול רם. המערערת נשאלה בחקירתה מספר פעמים מה גרם לה לחקור את המשיבה בעבירה של אי מניעת פשע ולא בעבירות שנמנו בצו המעצר והשיבה כי אינה זוכרת (עמ' 92, 110 לפרוטוקול). בהתחשב בפרק הזמן שחלף הרי יש לקבל תשובה זו כפשוטה.

48. בסיכומים שהגישו המשיבים נטען כי "המשטרה הציגה מצג כוזב בפני בית המשפט בכל הנוגע לחשד לעבירה חמורה שלא היה ולא נברא". מפסק דינו עולה כי בית משפט קמא לא קיבל טענה זו. על כן יש לצאת מנקודת הנחה כי נוכח התפתחות החקירה, בעת שהגיעה המשיבה לחדר החקירות מצאה לנכון המערערת לחקור אותה בחשד הרלוונטי שעלה מתוך תיק החקירה והוא החשד לעבירה של אי מניעת פשע. כאמור, בית המשפט קמא סבר כי בנקודת זמן זו היה על המערערת לשחרר את המשיבה ממעצר ולחקור אותה כשהיא משוחררת ממעצר. איני סבורה כי חקירת המשיבה כשהיא במעצר בעבירה שלא נזכרה בצו המעצר מהווה חריגה מחובת הזהירות לה נדרשת המערערת; לטעמי אין מקום להטיל על המערערת חובה להפסיק את החקירה ולבקש מקצין החקירות להחליט האם יש מקום להורות על שחרורה של המשיבה ועל המשך חקירתה כשהיא משוחררת. יש לזכור כי הליך החקירה הינו הליך דינאמי ומתפתח ותשאולה של המשיבה התייחס בהכרח לחומר החקירה שעמד בפני המערערת עד למועד תחילת החקירה. גם אם עילת המעצר של אי מניעת פשע פחותה בחומרתה מהעבירות שנמנו בצו המעצר אין בכך כדי לבסס את המסקנה כי לא קיימת הצדקה להמשך המעצר. על קצין החקירות לקיים הערכת מצב בתום החקירה כפי שאכן נעשה לבסוף, ואז כאמור הוחלט אכן לשחרר את המשיבה. בהקשר זה יודגש כי עילת המעצר של שיבוש הליכי חקירה לא התפוגגה, המשיבה כאמור לא התייצבה לחקירות ואף שהגיעו השוטרים לעוצרה, הלכה לבית שכנתה.

49. בנסיבות אלו רק בתום החקירה היה על קצין החקירות לסכם ולהעריך את תיק החקירה שבפניו ולהפעיל את סמכותו על פי סעיף 20 לחוק המעצרים, כפי שאכן נעשה.

50. כך או אחרת, וגם אם היה נמצא כי פעולה זו של המערערת אינה כדין, עדיין יש לבחון האם חריגה זו הינה בגדר טעות בשיקול הדעת או שהמדובר

בפעולה רשלנית ובלתי סבירה: "ככל שבסבירות התנהלותם של גורמי החקירה עסקינן, יש לבחון את הדברים תוך מתן הדעת על כך שבמקרים רבים דומה מלאכתם של גורמים אלה להילוכו של אדם המגשש את דרכו באפילה והמחפש אחר נקודות אחיזה ראייתיות שיאירו את תמונת המצב ויאפשרו לו להביא את האשמים לדין. לא כל טעות הנעשית במהלך החקירה ובזמן אמת מהווה על כן הפרה של חובת הזהירות והתרשלות מצד גורמי החקירה" (פסק דינה של השופטת חיות בעניין עזבון יוסף). העובדה כי המערערת מצאה לנכון לחקור את המשיבה על פי צו המעצר הינה לכל היותר טעות בשיקול הדעת וזאת בהתחשב במכלול הנסיבות כמו גם בעובדה שאין הבדל משמעותי בין חקירתה כמשוחררת לבין חקירתה כעצורה, ועל כן אין מדובר בהפרה של חובת הזהירות.

51. בית המשפט קמא נתפס לטעות נוספת כאשר קבע כי לא הייתה הצדקה להחזיק את המשיבה במעצר ואף להמשיך ולחקור אותה שעה שזו הודיעה כי היא שומרת על זכות השתיקה (עמ' 31 ו-37 לפסק הדין). אומנם זכותו של כל חשוד לשתוק במהלך חקירתו, אך זכות זו, שאולי תסייע לו לבסוף לצאת זכאי בדין לא נועדה לסייע בידו להשתחרר מהמעצר. במסגרת הליכי המעצר לשתיקת החשוד נפקות הן במישור הראייתי והן במישור עילת המעצר כאשר שתיקתו עשויה לחזק את עילת המסוכנות (בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל (10.3.2011) והאסמכתאות הנזכרות שם). לפיכך מסקנתו זו של בית משפט קמא כאילו היה על המערערת להפסיק את חקירת המשיבה בשל שתיקתה ואף לשחררה ממעצר מטעם זה, שגויה ואינה עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה. **הפרדת התינוקת מהמשיבה בניגוד לנוהל**

52. בית המשפט קמא קיבל את גרסת המשיבה לפיה המערערת הפרידה בינה לבין התינוקת מאחר והיא התעקשה לשמור על זכות השתיקה (סעיף 18 לתצהירה) ודחה את טענת המערערת כי הדבר נעשה על רקע התנהלות המשיבה בחקירה. בקביעה זו כאמור אין מקום להתערב. עוד נקבע בפסק הדין כי היה על המערערת להפריד בין המשיבה לתינוקת על פי הוראות הנוהל המשטרתי ומשהפרו נוהל זה התרשלו כלפי המשיבה.

53. לטענת המערערת, שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי המערערת פעלה בניגוד לנוהל המשטרתי, שכן לגישתן הנוהל אוסר להכניס קטין לתא מעצר עם ההורה העצור ולהפריד את הקטין ממנו לשם כך ללא הסכמתו, בעוד שהמשיבה לא הוכנסה לתא מעצר. יש לדחות טענה זו; סעיף 5 לנוהל המשטרתי קובע כדלקמן: "א. יש לאפשר להורה העצור, ליצור קשר מידי עם הורה או אחראי אחר, שיביאו לתחנה לקחת את הילדים באופן מידי.ב. סרב ההורה העצור לעשות כן – יש לעשות כל מאמץ על מנת

לאחר הורה או אחראי אחר (כגון בן משפחה אחר) שיגיע לתחנה באופן מיידי, ולהעביר את הילדים לחזקתו. העברת הילדים לחזקתו של אחראי אחר שאינו הורה, טעונה הסכמת ההורה העצור.ג. לא ניתן היה לאתר הורה או אחראי אחר כאמור או שלא נתן ההורה העצור את הסכמתו להעביר את ילדיו לאחראי אחר – יוזמן פק"ס (באמצעות פק"ס מחוזי) בדחיפות לתחנה והילדים יועברו לחזקתו, גם ללא הסכמת ההורה העצור, לצורך המשך טיפולו של פק"ס בהתאם לסמכויותיו. עם הגעת הפק"ס, יש לאפשר לו להיפגש עם ההורה העצור, בין השאר על מנת לנסות לשכנעו להגיע לפתרון מוסכם ביחס לילדיו.ד. בכל מקרה, אין להכניס לתא המעצר את ההורה העצור עם ילדיו הקטנים. כמו כן אין להפרידם ממנו ללא הסכמתו, אלא לצורך העברתם לחזקת פק"ס כאמור או לחזקת ההורה האחר.ה. התקיימו נסיבות מיוחדות, שאינן מאפשרות לפעול כאמור לעיל, יש לפנות לקבלת הנחיות מקצין הנוער המחוזי, אשר ייוועץ לצורך זה בפק"ס מחוזי ובמידת הצורך יפנה גם לרמ"ח נוער שיוועץ עם פק"ס ראשית".במקרה שבפני, התינוקת הוצאה בכוח מיד המשיבה והועברה ללא הסכמתה לרס"ל שרף, על אף שהנוהל מורה כי ניתן להפריד את הילד מההורה ללא הסכמתו רק לצורך העברתו לחזקת פקיד סעד או לחזקת ההורה האחר. האיסור, הקבוע בסעיף ד' לנוהל, ביחס להפרדת הקטין מההורה העצור אינו מתייחס רק להפרדה שנעשית לצורך הכנסת ההורה לתא המעצר, כטענת המערערות, כי אם לכל הפרדה באשר היא בין ההורה העצור לילדו בתחנת המשטרה.

54. אשר על כן אין מקום להתערב במסקנה כי המערערות התרשלו כאשר פעלו להפרדת התינוקת שלא על פי הנוהל המשטרתי. העולה מן המקובץ הוא כי המערערות פעלה בניגוד לנוהל עת פעלה להפרדת התינוקת מיד המשיבה שלא בהתאם לנוהל וזאת לצורכי החקירה. לאחר מכן ונוכח התנהלות המשיבה היה מקום לנקוט בכוח סביר על מנת להפריד בין השתיים, כפי שאכן נעשה. לאור האמור יש לקבוע כי המערערות התרשלה כלפי התינוקת והמשיבה עת פעלה להפריד ביניהן שלא בהתאם לנוהל.

55. בית המשפט קמא קיבל את גרסת המשיבה כי המערערות ופקד פיאמנטה סטרו לה (כ- 7-8 סטירות, כך על פי סעיף 15 לתצהירה) ואין מקום להתערב בקביעה זו. המערערות הודתה בדין המשמעתי כי אחזה בכוח בפניה של המשיבה. כפי שקבע בית משפט קמא, התנהלות זו של המערערות מהווה תקיפה ואף נכללת בעוולת הרשלנות.

56. בית המשפט קמא קבע כי לא היה צורך לכבול את המשיבה לכיסא במהלך חקירתה. אין מקום להתערב בקביעה זו ובמסקנתו כי בכך חרגה המערערות מחובת הזהירות.

57. גם בקביעה כי המערערות התרשלו כלפי המשיבה והתינוקת כאשר המערערת עישנה בחדר החקירות, לא מצאתי מקום להתערב; גם אם באותה העת לא נאסר בחוק העישון בחדר החקירות, עישון בנוכחות תינוקת ואם מניקה הינו חריגה מנורמת התנהגות סבירה. יוטעם כי פשוט היה למערערת כי הליך החקירה מהווה מטרד לתינוקת ועל כן הציעה לה להפקיד את התינוקת בידי רס"ל שרף מיד עם הגעתה לתחנת המשטרה (סעיף 100 להודעת הערעור), אך משום מה עישון בפני התינוקת נראה לה כסטנדרט התנהגות סביר. המערערות מוסיפות כי לא הוכח כי הדבר נעשה בניגוד להסכמת המשיבה ועל כן אין מדובר בתקיפה. גם טענה זו יש לדחות. המשיבה העידה כי העישון נמשך אף כשהניקה את בתה, חרף מחאותיה (סעיף 31 לתצהיר) ומכאן שהעישון, למצער בזמן בו הניקה המשיבה את התינוקת, נעשה ללא הסכמתה. יחד עם זאת, איני סבורה כי התנהלות זו עולה כדי תקיפה, שכן המשיבה לא הוכיחה כי העישון נעשה מתוך כוונה לפגוע בגופן של המשיבה והתינוקת. הפרת חובה חקוקה

58. יש לקבל את טענת המערערות כי בית משפט קמא שגה בקביעתו שהמערערת הפרה חובות חקוקות לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שכן מסקנה זו מנוגדת להלכה הפסוקה. בפסיקה נקבע כי הזכויות הקבועות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו אינן מהוות חובה חקוקה במובן סעיף 63 לפקודת הנזיקין. שכן, אין מדובר בחובה ספציפית על פי דין כי אם בחובה כללית המקנה זכויות יסוד לאזרח (ר' ע"א 10508/08 דור זהב חברה לקבלנות בנין והשקעות בע"מ נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה, מחוז תל אביב, פסקה 54 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר (04.2.2010); ע"א 8489/12 פלוני נ' פלוני, פסקה 11 לפסק דינו של כב' השופט עמית (29.10.2013); רע"א 2063/16 גליק נ' משטרת ישראל, פסקה 22 לפסק דינו של כב' השופט עמית (19.1.2017)). לפיכך, יש לבטל קביעה זו של בית המשפט קמא.

59. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי הופרו סעיפים בחוק העונשין, מבלי שניתח את היסוד הנפשי הנדרש בסעיפים אלו. ספק רב בעיני אם אכן הופרו חובות אלו (בפרט קביעתו כי התנהלות המערערת עולה כדי התעללות בחסר ישע) ואולם המערערות לא השיגו כנגד קביעות אלו ועל כן אף אני לא אדרש להן. כליאת שווא

60. בית המשפט קמא קבע כי החזקת התינוקת בידי רס"ל שרף לאחר שהופרדה מידי המשיבה מהווה כליאת שווא. יש מקום להתערב גם בקביעה זו; התינוקת כאמור הובאה על ידי המשיבה לתחנת המשטרה ונמצא כי לא נפל פסול במעצרה. על כן החזקת התינוקת בנפרד מהמשיבה לפרק זמן של כשעה וחצי אינה עולה כדי שלילת חירותה. סכום הפיצוי

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

61. נמצא כי המערערת כשלה בהתנהלותה כלפי המשיבה והתינוקת כאשר הפרידה ביניהן בעת מעצר המשיבה וכאשר עישנה בפניהן, וכי היא כשלה כלפי המשיבה כאשר אחזה בפניה וסטרה לה מספר סטירות, כאשר השליכה מידיה ספר תהילים וכאשר אזקה אותה לכיסא לפרק זמן במהלך החקירה. התנהלות המערערת הביאה לפגיעה של ממש במשיבה ובכבודה. יחד עם זאת בקביעת סכום הפיצוי יש להתחשב בנימוקים נוספים אשר לא באו לידי ביטוי ממשי בפסיקתו של בית המשפט קמא; פרק הזמן הקצר בו הופרדה התינוקת מהמשיבה, הגשת התביעה על סף התיישנותה, דבר המלמד על עוצמת הפגיעה שחוותה המשיבה, והנזק הראייתי שנגרם למערערות כתוצאה מהגשת התביעה בשיהוי כה ניכר. במכלול הנסיבות נראה בעיני כי יש להעמיד את סכום הפיצוי על הסך של 5,000 ₪ לתינוקת ו- 60,000 ₪ למשיבה.

62. הערה לסיום, החקירה אותה ניהלה המערערת אינה חקירה סטנדרטית; בעלה של המשיבה נחשד בעבירות חמורות ואלמלא הזדמנו שוטרים למקום היה רצונו יוצא אל הפועל, וחפים מפשע עלולים היו לשלם בחייהם. עבירות אלו הן שעמדו ברקע חקירת המשיבה, כאשר לרשות המערערת פרק זמן קצר ביותר בו עליה להביא לגילוי האמת. בית המשפט קמא מתח בפסק דינו ביקורת נוקבת כנגד המערערות ונראה כי לא גילה רגישות מספקת לאיזון הנדרש בין האינטרס הציבורי לגילוי האמת ומניעת פשעים עתידיים לבין ההגנה על הנחקר. היה מקום כי איזון זה יעמוד לנגד עיני בית המשפט קמא ואז יתכן והיה נמנע ממסקנתו הנחרצת כאילו "הנתבעות נטשו את ערכי המוסר ועשו שימוש בכוחן המוחלט באופן מושחת...".

63. סוף דבר, מן הנימוקים המפורטים לעיל יופחת סכום הפיצוי שנפסק על ידי בית המשפט קמא ויעמוד על 5,000 ₪ לתינוקת ו- 60,000 ₪ למשיבה. שכ"ט עו"ד יעמוד על 20% מסכום הפיצוי הכולל בתוספת מע"מ.

64. נוכח האמור בעמ' 22 לפרוטוקול הדיון בפני, על המשיבים להחזיר את הסכום ששולם להם ביתר, וזאת בתוך 30 יום מהיום.

65. אין צו להוצאות בהליך זה.

66. ב"כ המערערות תגיש פסיקתא לחתימה. ניתן היום, ט' אייר תשע"ח, 24

חנה קיציס, שופטת. אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

